ה ד ה מיי' פ"ב מהל' שבת ו ר מיי׳ פ״ב מהלכות שגגות הל' טו טוש"ע א"ח סי' שכח סעיף יג: ז ז מיי' פ"ב מהלי שבת הלכה ז טוש"ע שם סעיף טו: ה ח מיי שם הלכה ח טוש"ע

שימה מקובצת

שם סעיף טו:

. אימא כרבנן סבירא ליה . לאו דוקא כרבנן דהא רבנן משלש היה בא אלא כלומר משלש היה בא אלא כלומר כדין רבנן דאינן מחלקין בין (ב)חול בין (ב)שבת מיהו י"ל דס"ל דעשרון מובחר אינו אלא מחמשה ואפי בשבת בא מחמשה תו"ח: נ) ואיבעית אימא כו׳. וא״ת אמאי לא משני דשאני הכא דנמצאת כחושה לאחר שחיטה דבשעת שחיטה לאיסורא קא מכוין והתם דפטר רבה כשידע קודם , שחיטה שהראשונה כחושה שחיטה שהראשונה כחושה
יי"ל דאינו רוצה להכניס
ראשו בבעיא דרבינא
דבסמוך אי בתר מחשבה
אולינן [או בתר מעשיו
מחשבתו אולינן. תו"ח: [בתר מקשה מהר״ם מה בכך כיון דלא עביד איסורא וכי נתכוין לאכול חלב ואכל שומן , מחייב ותירץ דלא דמי לאוכל שומן שהוא היתר גמוז אבל הכא מן הדין הדי ליה למימר שחייב שהרי יצאו צבור ידי חובתן בכחושה אלא משום דבעינן למובחר [למצוה] שמא כיון שאינו יודע אם מובחר מן הראשון והשתא ניחא הא . דמייתי מתינוק דלא שמע ומה מייתי הלא התם נתכוין לאיסורא ועשה שהעלה הדגים עם התינוק אלא ש"מ דהכא ומי חשיב כעביד איסורא כיון שלא היה כעביד איסורא כיון שלא היה יודע שיהיה מובחר מן הראשון. תר"ח: ז'ן לא קא פטר רבה: ס'ן אמדינן דעתיה נמי: ז'ן א"ל לאו: ז'ן דאיתמר לא שמע: ס'ן אמר רבא: ט] מינייהו מייתינן: י] גבוה כדאמר ר׳ ישמעאל: יֹּלן טפי טפי עבדינן: יכן כגון [ס"א בשבת דצריך להקריב שעיר חטאת אחת ושגג בשתים] חטאת אחת ושגג בשתיםן אחד: יגן מעיין דמתחילה היתה נראית: ידן קודם שחיטת שניה: טון למילתיה שניה: טון למילתיה. דאיסורא: טון דהא שגג כסבור: יון ואיגלאי מילתא: ימן כלותי ים] כלומר דלתרוייהו: יע] כלומר דלרבה: כן יאכל אחת גרוגרת כה) עולות טובא. גליון דוקא נקט חטאת [דגבי] עולות שהם [הרבה] הוי טרוד בדבר מצוה ופטור והוי כר' יוסי. תו"ח: ככן לטעה עי סוכה טובה ') (כמו שפי') אבל חטאות ליכה אלה אחת ברוב פעמים: ואפר' נתכפר בשניה. לא דמיא לבעיא דבסמוך כתר מחשבתו אולינן או בתר מעשיו דהתם אם יבא אליהו ויאמר שהיא

כחושה בבני מעיים היה מביא שמינה ולא דמי נמי לטעה כב] בדבר מנוה ועשה מנוה: להעלות דגים והעלה דגים ותינוק רבא אמר חייב. לא דמי לאופה מיו"ט לחול דבפרה אלו עוברין (פסחים דף מו:) דפטרינן מטעם הואיל ומקלעי ליה אורחין ונימא הכא נמי הואיל ופטר ליה אתינוק פטור נמי אדגים דהתם הוא דאפייתו חזיא לצורך יו"ט אבל הכא צידת דגים לא חזים בשבת: שתים מייתינן כו'. לא מני למיפשטה מהא דמניא בפ"ב דבילה (דף יז.) ממלאה אשה קדירה בשר אע"פ שאינה לריכה אלא לחתיכה אחת ממלא נחתום חבית של מים אע"פ שאינו לריך אלא לקיתון אחד דביו"ט דקיל לא חיישינן ולא דמי לשבת דלא ניתן לדחות והא נמי דשרינן גבי ינוקא דחשפוך חמימיה להחם חגב חימיה בעירובין (דף סח.) היינו על ידי עובד כוכבים כדפירש שם בקונט׳ וכן [פירש] כ ר"ח ואפי' מיירי ע"י ישראל ניחא דהכא ליכא אלא איסורא דרבנן לי ובמקום מילה דהיא גופא דחיא שבת לא גזור:

אימא לך 10 כרבגן סבירא ליה אי גמי עד כאן לא קא"ר ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא התם אלא דאיתעביד ליה צורך גבוה ולא צריך אחולי שבת אבל הכא דלא איתעביד ליה צורך גבוה וצריך לאחולי שבת אימא כרבנן סבירא ליה אלא אמר רבה ר' ישמעאל ורבי חנינא סגן הכהנים אמרו דבר אחד דתנן רבי חנינא סגן הכהנים אומר בשבת נקצר ביחיד במגל אחד ובקופה אחת ובחול בשלשה בשלש קופות ובשלש מגלות וחכ"א אחד שבת ואחד חול בשלש קופות ובשלש מגלות מי לא קא"ר חנינא סגן הכהנים התם כיון דאפשר לא מרחינן הכא גמי כיון דאפשר לא מרחינן ממאי דלמא עד כאן לא קא"ר ישמעאל הכא אלא דליכא פרסומי מילתא אבל התם דאיכא פרסומי מילתא אימא כרבנז סבירא ליה אי נמי עד כאן לא קא"ר חנינא סגן הכהנים התם דאי בחד אי בשלשה צורך גבוה מיתעביד כהלכתו אבל הכא דלא איתעביד כהלכתו צורך גבוה אימא כרבנן סבירא ליה אלא אמר רב אשי רבי ישמעאל ורבי יוםי אמרו דבר

משום אחד ⁴דתנן אבין שנראה בעליל ובין שלא נראה בעליל מחללין עליו את השבת רבי יוםי אומר אם נראה בעליל אין מחללין עליו את השבת מי לא א"ר יוםי התם כיון דאפשר לא מרחינן הכא נמי כיון דאפשר לא מרחינן ממאי דלמא עד כאן לא קאמר רבי ישמעאל הכא אלא דליכא נמצאת אתה מכשילן לעתיד לבא אבל התם דנמצאת אתה מכשילן לעתיד לבא אימא כרבגן סבירא ליה אי גמי עד כאן לא קאמר רבי יוסי התם אלא דליכא צורך גבוה ולא ניתנה שבת לדחות אבל הכא דאיכא צורך גבוה וניתנה שבת לדחות אימא כרבגן ס"ל איתמרי שהט שתי הטאות של ציבור ואינו צריך אלא אחת אמר רבה ואיתימא רבי אמי חייב על השניה ופטור על הראשונה ואפילו נתכפר לו בשניה ואפילו נמצאת ראשונה כחושה ומי אמר רבה הכי והא אמר רבה יהיו לפניו שתי חמאות אחת שמינה ואחת כחושה שחם שמינה ואח"כ שחם כחושה חייב כחושה ואח"כ שמינה פטור יולא עוד אלא שאומרים לו הבא שמינה לכתחלה ושחום איבעית אימא סמי כחושה מקמייתא יו ואיבעית אימא ההיא רבי אמי אמרה א"ל רבינא לרב אשי נמצאת הראשונה כחושה בבני מעיין מהו יו בתר מחשבתו אזלינן וגברא לאיסורא קא מיכוין או דלמא בתר מעשיו אזלינן א"ל לאו היינו דרבה ורבא דאיתמר שמע שמבע תינוק בים ופרש מצודה להעלות דגים והעלה דגים חייב להעלות דגים והעלה דגים ותינוק מרבא אמר חייב ורבה אמר יפטור ועד כאן ין רבה לא קא פטר אלא כיון דשמע אמרי' יו נמי דעתיה אתינוק אבל לא שמע לא ואיכא דאמרי א"ל וו היינו פלוגתייהו דרבה ורבא דאיתמר וו די (לא) שמע שמבע תינוק בים ופרש מצודה להעלות דגים והעלה דגים חייב להעלות דגים והעלה תינוק ודגים רבה אמר "פטור ורבא אמר חייב רבה אמר פטור יזיל בתר מעשיו ורבא אמר חייב זיל בתר מחשבתו אמר יו רבה יחולה שאמדוהו לגרוגרת אחת ורצו עשרה בני אדם והביאו עשרה גרוגרות בבת אחת פטורין אפילו בזה אחר זה אפילו קדם והבריא בראשונה בעי רבא חולה שאמדוהו לשתי גרוגרות ויש שתי גרוגרות בשתי עוקצין ושלש בעוקץ אחת הי מינייהו מייתינן שתים מייתינן דחזו ליה או דלמא שלש יו מייתינן דקא ממעמא קצירה פשימא "שלש מייתינן

מותר לעשות הואיל ושל ניבור הוא אלא לשחיטה אסורה איכוין: כחר מעשה. ואיגלאי "ו למפרע דשפיר עבד: לאו הייגו דרכה ורבא. כלומר יה! למרוייהו חייב דבתר מחשבה אזלינן דעד כאן לא פטר רבה אלא כיון דשמע שטבע חינוק איכא למימר מחשבחו נמי אחינוק הואי: לאו היינו **פלוגסייהו**. כלומר יש לרבה פטור ולרבא חייב האי שוחט דטעמא דרבה ^שדפטר לאו משום דשתע אלא משום דאזלינן בתר מעשיו וה״ה אפי׳ לא שמע והאי דנהט שמע לאשמועינן דאפי׳ שמע כי העלה דגים בלא חינוק חייב: **חולה שאמדוהו לגרוגרה.** ואם יאכל ^{ב|} אחת ירפא: **ואפי' בזה אחר** וה. דכולן למלוה נתכוונו פטורין דהוריו לחולה משובח ויותה פד:ן: עוקד. זוב שהוא חולה בו: דקממעט קלירה. דאין קולר אלא חלישה אחת:

אכל. גבי עומר דלא אימעביד צורך גבוה יו כדאמרינן (ברבי ישמעאל) 🏻 שחבי חבאות של ציבור. לא נקט עולות משום דאיכא באו עולות 🗓 ג א פיי פייג פיגלפיס קדים לעילה) דבחמש שביחא מילתא טפי אימא כרבנן ס"ל דאמרי דבשבת עבדינן כל מה דבעי ליה כבחול ואי הוה בעי טפי יא] עבדינן (א) ו)ובחול בשלשה: **אבל התס.** מילתיה דרבי חנינא דאיכא פרסומי מילתא בשלשה בני אדם טפי מביחיד אימא רבי ישמעאל כרבנו

> . ס"ל ועבדינן בשלשה לפרסם הדבר שהלירת העומר במולאי ט"ו בניסן מפני הבייתוסים שאומרים אין העומר בא אלא בחחד בשבתים: אבל הכא. לגבי שלש סאין לא איתעביד צורך גבוה כהלכתו אליבא דרבי ישמעאל דהאמר בחמש שביחה מילתה: בין שנרחה. הלבנה בעליל לכל העולם: אם נראה בעליל אין מחללין עליו את השבת. ללכת ולהעיד לב"ד שהרי א"ל כיוו דבעליל נראה ב"ד נמי ראוהו: אבל התם. גבי לבנה דאיכא מכשילן לעתיד לבא דזימנין דלא יראה בעליל ויאמרו העדים כמו שראינוהו אנו כן ראוהו ב"ד ולא נחלל שבת ואיכא מכשול דלא יהא חדש נקבע כהלכתו: דליכא לורך נבוה. דאינו קרבן ולא ניתנה שבת לדחות אותו היום משום דבר אחר: אבל הכא דאיכא לורך גבוה. דבחמש שביחה מילחה: וניתנה שבת לדחות. הצל הג' סאין ומגו דנדחה מפני הג' נדחית נמי אצל החמש: שחט. בשבת ב' חטאות של ליבור כגון יבן א' מן שעירי ע"ז ושעירי רגל בשבת שבתוך הרגל: חייב על השניה. חטחת דשוגג הוח כסבור מותר לשוחטן בשבת הואיל ושל ליבור הוא וטעה דכיון דשחט ראשון תו לא חזי האי לציבור: ואפי' נחכפר בשניה. כגון שנשפך דם הראשונה לאחר שחיטת שניה דאיכא למימר ליפטריה לגמרי משום דקמייתא ברשות שחט אע"ג דסוף לא כפר אלא בשניה ושניה נמי הואיל ובה כפר ליפטר עליה אפ״ה חייב אשניה ופטור אראשונה דבתר שחיטה אזלינן: אפי' נמלאת הראשונה כחושה. קודם שחיטת שניה ואיכא משום (מלאכי א) הקריבהו נא לפחתך ושחט שניה חייב: לפניו. בשבת: ולא עוד אלא. אפי׳ לכתחילה אומרים לו לחחר שחיטת כחושה הבה שמינה לכתחילה ושחוט: סמי כחושה. ממילתה קמייתה דרבה: והיבעית הימה. הה קמייתא רבי אמי אמרה וסמי רבה מיניה: בבני מעיין. יג] מתחילה היה נראית שמינה והשתא הוא דמשתכח כחושה ומעיקרא כי שחט לשניה לא שחטה ברשות דהא עדיין לא נמלאת ראשונה כחושה: מהו. ואליבא דרבה קמיבעיא לה דפטר היכא דנמנאת ראשונה כחושה קודם ידן שניה הכא מחי: לחיסורה קמיכוין. חיכי שחט שניה למילתיה מו] קמיכוין דעדיין לא נודע לו כחישת ראשונה. האי לאיסורא איכוין לאו דווקא דהא בין שוגג סבור

 שבת קלג: ר״ה כא:,
 ב) מוספתא ססחים פ״ה ה״ו,
 ב) (דכה אמר פטור ורבא אמר
 מייב כן נטן להיות וכן העתיקו
 המ״מן, ד) ס״א ל״ג, ב) [דף
 קבן, ו) כ״א לאו דבחול נמי סגי בשלשה. ז) ולחמו סה.ז. סגי בשנשה, ו) ניקומן שייה, ח) גיי צ"ק כי שחט שניה כיון דעדיין לא כו' ומוחק חיבות דעדיין לא כו' ומוחק למילחיה קמיכוין. ל״ק ע) נצ"ל דפטר ברישא לאון י) צ"ל במוחמיי רש"ק,

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה אבל גבי וכו׳ טפי ענדיטן אבל ס"ל דגם בחול נשלשה הס"ל:

מוסף רש"י

בין שנראה. החדש בעליל. נגילוי לכל, ויש לדעת שראוהו בית דין והקרובים להם ואין לריך לרואים חוץ לתחום לחלל שבת ולהעיד לפני ב"ד, กรรา מחללין (שבת קלג:). אם נראה בעליל, אין מחללין. לפי שאין נו

רבינו גרשום

מוטלין כנבילה כל היום: . אבל הכא. גבי עומר דלא איתעביד צורך גבוה עד דאיתעביד כוליה אימא י אינגביי ברייו א מא כרבנז סבירא ליה דלא שני כרבנן סבירא ליה דלא שני
בין שבת לחול (הם) והכי
אמרינן אי סבירא ליה
דבחול אתי מחמש בשבת
נמי לייתי מחמש ואי סבירא
ליה דבחול אתי משלש
ליה דבחול אתי משלש
בשל לייתי משלש
בשל היי משלש
בשליים ונמי לייתי משלש
בשליים ונמי לייתי משלש
בשליים וומי אחר שבת ואחר בשבת והיי לייתי נקצר בג' בני אדם ובג' , קופות ובג' מגלות. כדי לפרסם הדבר שדוחה שבת להוציא מלבז של ביתוסיו שאומ׳ אינו דוחה: עד כאן לא קאמר ר׳ ישמעאל הכא. רא קאמו די שמעאל הנא.
דבשבת משלש אלא דליכא
פרסומי מילתא דבין שלש
לחמש מאי פרסומי איכא
אבל לענין קצירה דבעינו . פרסומי מילתא כדתנן שיהא נקצר בעסק גדול מפני הביתוסין אימא כרבנן סבירא ליה: אבל הכא ברישא דלא איתעביד צורד גבוה כהלכתו. אימא כרבנז גבוה כהלכתו. אימא כרבנן סבירא ליה דלא שני בין שבת לחול אלא עביד בשבת כבחול קציהה כל צרכו וכן נמי אי סבירא ליה דמחמש בשבת נמי מחמש כבחול ולא כרי ישמצאל: מחללין עליו את השבת. לצאת שלותי ביד. בי יומר צוורם שלוחי ב״ד: ר׳ יוסי אומר אם נראה בעליל לכל העולם אין מחללין עליו השבת. כיון שאפשר שנראית הלבנה לכל העולם לא הלבנה לכל העולם לא טרחינן בשבת: אבל התם טרחינן בשבת: אבל התם בעדות החדש. דאם לא יצאו עכשיו להעיד כשנואה לא יהיו יוצאים נמי כשלא נראה בעליל ונמצא מכשילן אימא כרבנן סבירא ליה דיוצאין: דליכא צורך גבוה בגבולין בחודת בחוד בעודלים בעדות החדש כשנראה בעליל. אימא כרבנן ס״ל דלא משני בין שבת לחול: שתי חטאות של צבור. כגון שעירי ר״ח שחל בשבת ושל מועדות חייב על השניה ב... ב...נ. ווייב על השניה משום איסור שבת או יו״ט: ואפי′ נתכפר לו בשניה כגון

אם משום איסור שבת או יו"ש:

אמים איסור שבת או יו"ש:

ואפי תכפר לו בשניה בגון

ואפי תכפר לו בשניה בגון

אחר שנשתטה השניה בשמינה דעיקר מצוה בשמינה. אפי הכי חייב על השניה:

אחר שנשתטה השניה נאבדה הראשונה או יצאת חוץ לעורה ונתכפר בשניה שזרק דמה תחת הראשונה שנאבדה אפי הכי חייב א אפי הכי חייב על השניה:

ולא עוד אלא שאומר לו אם נמצאת הראשונה כחושה. אומרי׳ לו הבא אחרת שמינה לכתחילה ושחוט: סמי כחושה מקמיתא דלא תימא ראשונה כחושה: ואיבעית אימא ר׳ אמי אמרה לקמיתא ולא רבה: נמצאת הראשונה לוכא איסורא:

בבני מעיים. שאין בה חלב להקטרה ובשאר הגוף נראית שמינה וגברא לאיסורא אמיכוין דהא הוא איכון אלא לוצים: (תינון יש) קחולה) שאמדוהו לגרוגרת אחת. שאם יאכל גרוגרת אחת תשוב רוחו אליו: ורצו עשרה [בני אדם] בשבת פטורין. דאולינן

רבה אמר פטור זיל בתר מעשיו והא אסיק חינוק. רבא אמר חייב דהא לא איכון אלא לוצים: (תינון יש) קחולה) שאמר מולבי הימור התאליר. בתר מחשבה וכולהו איכוונו לצורך חולה: ויש שתי גרוגרות בשתי עוקצין. במחובר באילן: